

Arnhem, 4 september 2022

Lief September,

De esdoorn achter ons huis begint al te roesten,
de takken zwaar van gevleugeld zaad,
klaar onze tuin te bedekken
met een strooisellaag van vijflobbig blad en helikopters.

Deze laatste zomerdagen
verzetten zich niet meer tegen het draaien van de aarde,
laten zich steeds vroeger overmannen door de avond,
bijna klaar voor de overgave aan het najaar.

Ik weet dat de bomen hun blad verliezen
maar kan me, als ieder jaar, moeilijk voor de geest halen
hoe ze dan met kale takken naar de hemel wijzen.

Net zoals ik me straks maar moeilijk voor kan stellen
hoe het groen er na de winterslaap weer inkruipt.

Die twee werelden, de groene en de kale,
krijg ik in mijn hoofd niet met elkaar gerijmd.

En terwijl ik in september alweer reikhals naar de lente,
klopt mijn vrouw het stof uit sjaals en mutsen,
laat ze de lange jassen luchten,
verlangt ze naar de herfst dat haar
het liefst van de seizoenen is.

Soms denk ik dat zij zich heeft vergist
toen ze 'ja' zei op mijn vraag met mij te trouwen
en ons huwelijk stand houdt uit pure koppigheid.

Deze zomer moest ze ook al een mopperende man verdragen
die tijdens het kamperen te vaak op het punt stond
zijn worsteling met zwaartekracht en slaapmat op te geven
en de tent met haringwerk en al de Werra in te smijten
(een stroompje dat in de hitte tot slakenspoor verdroogd was).

Maar misschien is haar bereidheid
mij bij haar te laten blijven
net zo goed bewijs van liefde als van koppigheid.

Of misschien liggen koppigheid en liefde
een heel stuk in elkaars verlangde.

Dat vermoed ik, ja,
want ook ik hou met al mijn koppigheid van haar.

Anders was ik sowieso nooit gaan kamperen.

En nu dus alweer volgend jaar.